

Sygn. akt IV Ka 171/15

# WYROK

**W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 30 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy – IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Lech Mużyło (spr.)
Sędziowie:	SSO Marek Poddębniak
	SSO Andrzej Grochmal
Protokolant:	stażysta Angela Bobrowska

przy udziale Ryszardy Beni

Prokuratora Prok. Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2015 r.

sprawy **A. N., T. N., D. Z. (1), J. Z.**

oskarżonych o przestępstwa z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

**M. G.** oskarżonego o przestępstwa z art. 239 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora Rejonowego w Legnicy  
oraz obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie

z dnia 21 stycznia 2015 r. sygn. akt II K 362/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. G. w ten sposób, że przypisany mu czyn kwalifikuje jako przestępstwo z art. 233 § 1 kk przyjmując, że przepis ten oraz art. 58 § 3 kk stanowi podstawę prawną jego skazania,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. G. utrzymuje w mocy,

III. zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych T. N., A. N., D. Z. (1) i J. Z. uchyla  
i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Lubinie,

IV. zasądza od oskarżonego M. G. na rzecz Skarbu Państwa 4 złote kosztów procesu za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 160 złotych opłaty za II instancję.

## UZASADNIENIE

**M. G.** został oskarżony o to, że:

w okresie od maja 2008 r. do października 2011 r. w L. i L. działając z góry powziętym zamiarem w celu utrudnienia i udaremnienia postępowania karnego przeciwko S. Z. podejrzanemu o kierowanie samochodem osobowym marki R. (...) o nr rejestracyjnym (...), w stanie nietrzeźwości, tj. o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk, złożył nieprawdziwe oświadczenie datowane na 19 maja 2008 r. wskazując iż to on, a nie S. Z., kierował w dniu 17 maja 2008 r. w L. na ulicy (...) pożyczonym od niego samochodem, doprowadzając do kolizji z samochodem kierowanym przez D. H., po czym odjechał z miejsca zdarzenia, oraz będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, składał na okoliczności zaistniałej kolizji zeznania w dniu 23 maja 2008 r. w Komendzie Powiatowej Policji w L., w dniu 17 listopada 2009 r. w Prokuraturze Rejonowej w Legnicy oraz w dniu 1 kwietnia 2010 r. i w dniu 21 października 2011 r. w Sądzie Rejonowym w Lubinie, zeznając nieprawdę co do faktycznego przebiegu zdarzenia, w tym wskazując na siebie jako sprawcę kolizji, co miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy **tj. o czyn z art. 239 § 1 kk i art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk,**

**T. N.** został oskarżony o to, że:

w okresie od lipca 2008 r. do stycznia 2012 r. w L. i L. działając z góry powziętym zamiarem, będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, składając zeznania w dniu 15 lipca 2008 r. w Komendzie Powiatowej Policji w L., w dniu 18 sierpnia 2009 r. Prokuraturze Rejonowej w Legnicy oraz w dniu 01 kwietnia 2010 r. i 10 stycznia 2012 r. Sądzie Rejonowym w Lubinie, w toku postępowania karnego przeciwko S. Z. podejrzanemu o to, że w dniu 17 maja 2008 r. w L. kierował samochodem osobowym marki R. (...) o nr rejestracyjnym (...), będąc w stanie nietrzeźwości tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk, zeznał nieprawdę co do okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wskazując, iż S. Z. w dniu 17 maja 2008 r. w czasie gdy doszło do kolizji w L. na ulicy (...), nie opuszczał posesji swoich rodziców w O. **tj. o czyn z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 12kk,**

**A. N.** została oskarżona o to, że:

w okresie od listopada 2009 r. do stycznia 2012 r. w L. i L. działając z góry powziętym zamiarem, będąc uprzedzoną o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, składając zeznania w dniu 02 listopada 2009 r. Prokuraturze Rejonowej w Legnicy oraz w dniu 01 kwietnia 2010 r. i 10 stycznia 2012 r. Sądzie Rejonowym w Lubinie, w toku postępowania karnego przeciwko S. Z. podejrzanemu o to, że w dniu 17 maja 2008 r. w L. kierował samochodem osobowym marki R. (...) o nr rejestracyjnym (...), będąc w stanie nietrzeźwości tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk, zeznała nieprawdę co do okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wskazując, iż S. Z. w dniu 17 maja 2008 r. w czasie gdy doszło do kolizji w L. na ulicy (...), nie opuszczał posesji swoich rodziców w O. **tj. o czyn z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 12kk,**

**D. Z. (1)** została oskarżona o to, że:

w okresie od lipca 2008 r. do lutego 2012 r. w L. i L. działając z góry powziętym zamiarem, będąc uprzedzoną o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, składając zeznania w dniu 15 lipca 2008 r. w Komendzie Powiatowej Policji w L., w dniu 27 października 2009 r. w Prokuraturze Rejonowej w Legnicy oraz w dniu 1 kwietnia 2010 r. i 10 lutego 2012 r. w Sądzie Rejonowym w Lubinie w toku postępowania karnego przeciwko S. Z. podejrzanemu o kierowanie samochodem osobowym marki R. (...) o nr rejestracyjnym (...), w stanie nietrzeźwości, tj. o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk, zeznała nieprawdę co do okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wskazując iż S. Z. w dniu 17 maja 2008 r. w czasie gdy doszło do kolizji w L. na ulicy (...), nie opuszczał należącej do niej posesji w O. **tj. o czyn z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 12kk,**

J. (...) została oskarżona o to, że:

w okresie od czerwca 2008 r. do grudnia 2011 r. w L. i L. działając z góry powziętym zamiarem, będąc uprzedzoną o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, składając zeznania w dniu 17 czerwca 2008 r. w Komendzie Powiatowej Policji w L., w dniu 27 października 2009 r. w Prokuraturze Rejonowej w Legnicy oraz w dniu 1

kwietnia 2010 r. i 05 grudnia 2011 r. w Sądzie Rejonowym w Lubinie w toku postępowania karnego przeciwko S. Z. podejrzanemu o kierowanie samochodem osobowym marki R. (...) o nr rejestracyjny (...), w stanie nietrzeźwości, tj. o przestępstwo z art. 178 a § 1 kke, zeznała nieprawdę co do okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wskazując iż S. Z. w dniu 17 maja 2008 r. w czasie gdy doszło do kolizji w L. na ulicy (...), nie opuszczał posesji swoich rodziców w O. **tj. o czyn z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 12kk.**

Sąd Rejonowy w Lubinie wyrokiem z dnia 21 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 362/14 uznał:

I. oskarżonego M. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 239 §1 kk w zw. z art. 11 §3 kk przy zastosowaniu art. 58 §3 kk w zw. z art. 33§1 i §3 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

II. na podstawie art. 66§1 i §2kk, art. 67§1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego T. N. o czyn z art. 233 §1 kk w zw. z art. 12 kk opisany w pkt II części wstępnej wyroku warunkowo umarzył na okres próby 1 (jednego) roku ;

III. na podstawie art. 66§1 i §2 lek, art. 67§1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej A. N. o czyn z art. 233 §1 kk w zw. z art. 12 kk opisany w pkt III części wstępnej wyroku warunkowo umarzył na okres próby 1 (jednego) roku ;

IV. na podstawie art. 66§ 1 i §2 kk, art. 67§ 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej D. Z. (1) o czyn z art. 233 §1 kk w zw. z art. 12 kk opisany w pkt IV części wstępnej wyroku warunkowo umarzył na okres próby 1 (jednego) roku ;

V. na podstawie art. 66§1 i §2 kk, art. 67§1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej J. Z. o czyn z art. 233 §1 kk w zw. z art. 12 kk opisany w pkt V części wstępnej wyroku warunkowo umarzył na okres próby 1 (jednego) roku ;

VI. na podstawie art. 67§3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk w zw. z art. 49§1 kk orzekł wobec oskarżonych T. N., A. N., D. Z. (1), J. Z. świadczenie pieniężne w kwotach po 500 zł (pięćset złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VII. na podstawie art. 627 kpk oraz art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego M. G. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i wymierzył mu opłatę w kwocie 160 złotych;

VIII. na podstawie art. 629 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonych T. N., A. N., D. Z. (1), J. Z. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i wymierzył im opłatę w kwocie 100 złotych.

Powyższy wyrok w zakresie winy na niekorzyść oskarżonych T. N., A. N., J. Z. i D. Z. (1) zaskarżył Prokurator Rejonowy w Legnicy zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, iż stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonym T. N., A. N., D. Z. (1), J. Z. nie jest znaczny co skutkowało warunkowym umorzeniem postępowania, podczas gdy okoliczności sprawy, znaczny stopień winy i społecznej szkodliwości czynów, a w szczególności rodzaj i charakter naruszonego dobra i skutki popełnionych przez oskarżonych czynów, prowadzą do wniosku przeciwnego. Tym samym Prokurator Rejonowy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lubinie do ponownego rozpoznania w zakresie oskarżonych T. N., A. N., D. Z. (1) i J. Z..

Wyrok ten zaskarżył również w całości na korzyść oskarżonych ich obrońca zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

I. obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia tj.

1. art. 4 kpk i art. 410 kpk poprzez wydanie orzeczenia w oparciu o niepełną podstawę faktyczną z całkowity pominięciem części istotnych okoliczności sprawy przemawiających na niekorzyść oskarżonych, a zwłaszcza nieuwzględnienie zeznań złożonych w postępowaniu prowadzonym przeciwko S. Z. przez D. H., które to zeznania

potwierdzają, kto był sprawcą zdarzenia z jej udziałem, a w konsekwencji rzutują na sprawstwo oskarżonych w niniejszym postępowaniu

2. art. 170§1 pkt 2 kpk w zw. z art. 8§1 kpk poprzez oddalenie wniosków dowodowych o przesłuchanie w charakterze świadków D. H., J. G., B. R. i C. Z. uznając, iż okoliczności podawane przez tych świadków mają kluczowe znaczenie dla ustalenia sprawstwa oskarżonych

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, że oskarżeni dopuścili się zarzucanych im czynów, mimo nie przeprowadzenia postępowania dowodowego w niniejszej sprawie. Podnosząc wyżej wymienione zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych M. G., T. N., A. N., D. Z. (1) oraz J. Z. od zarzucanych im czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

#### Co do apelacji obrońcy oskarżonych.

Zarówno treść zarzutów jak też ich uzasadnienie zdaje się wskazywać, że autor apelacji nie do końca właściwie interpretuje zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu określonej w treści art. 8 kpk. Należy przypomnieć że wprawdzie zasada ta nakazuje sądowi samodzielne rozstrzygnięcie zagadnień faktycznych i prawnych oraz przewiduje brak związania sądu rozstrzygnięciami innego sądu lub organu to jednak nie pozostaje ona nieograniczona.

Oprócz bowiem ograniczeń w swobodzie orzekania wprowadzonych treścią art. 8§2 kpk przyjęć należy iż także zasada ne bis in idem wyznacza granice dopuszczalności dokonywania ustaleń w innym postępowaniu, w którym chodzi o kwestie objęte poprzednio zapadłym rozstrzygnięciem w sprawie karnej.

Niezależnie jednak od tego należy zauważyć, że wprawdzie sąd karny poza wyjątkami nie jest związany orzeczeniem sądu karnego zapadłym w innej sprawie, a także ustaleniami faktycznymi z innej sprawy, tym niemniej takie prawomocne rozstrzygnięcie i stanowiące jego podstawę ustalenia (choćby dotyczyły odpowiedzialności karnej innych osób) muszą być rozważone na płaszczyźnie oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozpoznawanej sprawy. (por. wyrok SN z 8.01.2002 r. IV KKN 666/97, lex 53004).

Oznacza to zatem, że sąd nie może abstrahować od istotnych ustaleń faktycznych jakie były poczynione w innej prawomocnie zakończonej sprawie.

Taka sytuacja występuje w niniejszym przypadku.

Przecież Sąd Rejonowy orzekając w przedmiocie zarzutów o fałszywe zeznania niż mógł pomijać dowodów i ustaleń w sprawie, gdzie będący tu oskarżonymi występowali w charakterze świadków, a treść tamtejszych zeznań stanowiła podstawę zarzucanych im czynów z art. 233§1 kk.

Dowody te miały bowiem kluczowe znaczenie do oceny sprawstwa i winy oskarżonych a ich pominięcie w ocenie materiału dowodowego stanowiłoby rażące naruszenie treści art. 410 kpk i art. 4 kpk.

Nie jest przy tym tak jak przedstawia to apelacja, że Sąd Rejonowy bezrefleksyjnie zaadoptował na potrzeby niniejszej sprawy ocenę dokonaną przez sąd orzekający w sprawie sygn. akt II K763/10.

Takiemu pogładowi sprzeciwia się wymowa zarówno całości materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie jak też starannie sporządzone uzasadnienie zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy przeprowadził w tej sprawie szerokie postępowanie dowodowe, które uwzględniało zarówno dokumenty w postaci odpisów prawomocnego orzeczenia zapadłego w sprawie sygn. akt II K763/10 jak też oświadczeń i zeznań występujących w tamtej sprawie jako świadkowie oskarżonych. Dodatkowo odebrał od nich wszystkich

wyjaśnienia po czym poddał to bardzo wnikliwej i pogłębionej ocenie, która uwzględniała zasady określone w treści art. 7 kpk i 410 kpk, 2 kpk, 4 kpk i 5§2 kpk.

Trudno więc w takiej sytuacji zaaprobować zarzuty obrazy prawa procesowego (jednostronność oceny dowodów) jak też błędnych ustaleń faktycznych zwłaszcza, że skarżący oprócz prostej negacji co do sprawstwa i winy oskarżonych nie przedstawia w tym zakresie żadnej rzeczowej argumentacji.

Nie może być też mowy o naruszeniu przez sąd treści art. 170§1 pkt 2 kpk, która miało polegać na oddaleniu zgłoszonych przez obrońcę wniosków o przesłuchanie świadków, na okoliczność, że złożone przez oskarżonych zeznania były prawdziwe.

W tym względzie należy zauważyć iż zakres materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie ma tak jednoznaczną wymowę odnośnie sprawstwa i winy oskarżonych, że jego poszerzenie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia powodując jedynie przewlekłość postępowania.

Jest to tym bardziej uzasadnione, że wnioskowanych świadków słuchano w sprawie sygn. akt II K 763/10, treść ich zeznań była sądowi znana, a przedmiotowa sprawa (o czym należy pamiętać) nie dotyczy przestępstwa z art. 178§1a kk, lecz osób, którym zarzucono składanie w tamtym postępowaniu fałszywych zeznań.

Byłoby więc rzeczą zupełnie absurdalną gdyby sąd powielał postępowanie dowodowe przeprowadzone na potrzeby procesu, w sprawie sygn. akt II K 763/10, której przedmiotem było zupełnie inne przestępstwo.

Powyzszemu pogładowi w żadnej mierze nie sprzeciwia się okoliczność, że wszyscy oskarżeni konsekwentnie nie przyznają się do winy w zakresie zarzucanych im czynów z art. 233§1 kk.

Taką postawę bowiem (często zresztą spotykaną w praktyce sądowej) należy odczytywać jako wyraz swoiście realizowanej linii obrony i nie ma to nic wspólnego z akcentowanym w apelacji postulatem potrzeby rozszerzenia postępowania dowodowego w sprawie.

Obrońca oskarżonych wprawdzie tylko w części motywacyjnej apelacji tym niemniej dał wyraz swoim zastrzeżeniom, co do prawidłowości przyjętej przez sąd w odniesieniu do oskarżonego M. G. oceny prawnej jego zachowania.

Otóż jak wynika z treści zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy uznał, że oskarżony ten poprzez fakt złożenia oświadczenia o popełnieniu przestępstwa z art. 178§1a kk a następnie złożenie na tę okoliczność fałszywych zeznań dopuścił się dwóch czynów w zbiegu kumulatywnym tj. art. 11§2 kk w zw. z art. 239 kk i art. 233§1 kk.

Taka ocena zachowania oskarżonego M. G. wydaje się istotnie wątpliwa.

Należy zauważyć, że fałszywe zeznanie może być składane w różnym celu. Jeżeli fałszywe zeznanie dąży do uchronienia sprawcy przestępstwa przed odpowiedzialnością karną, to jest ono również formą poplecznictwa, którą obejmuje jednak przepis o fałszywym zeznaniu wyłączając jako przepis specjalny stosowanie przepisu ogólnego dotyczącego poplecznictwa (por. wyrok SN z 5.08.1982, II KR 162/82 OSNKW 1983 Nr 1-2 poz. 9, M. Szamrej Przemysł przestępstwa poplecznictwa w polskim prawie karnym, Warszawa 1997 s. 104).

Taka sytuacja występuje w odniesieniu do oskarżonego M. G..

Przecież jest rzeczą oczywistą, że złożone przez niego fałszywe zeznania zdążyły do uniknięcia odpowiedzialności karnej przez S. Z..

W związku z powyższym mimo, że wcześniej złożył on oświadczenie o popełnieniu przestępstwa to jego zachowanie należy traktować jako czyn wypełniający tylko znamiona przestępstwa z art. 233§1 kk.

Nie można bowiem w wypadku gdy ktoś zawiadomi o popełnieniu przestępstwa, organ powoływany do ścigania a następnie złoży w tym zakresie fałszywe zeznania traktować takie zachowanie jako wyczerpujące zbieg kumulatywny z art. 239 kk i 233 kk.

Dlatego mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. G. zmieniono przyjmując, że wyczerpał on znamiona jedynie przestępstwa z art. 233§1 kk.

W pozostałym zaś zakresie wyrok w stosunku do tego oskarżonego należało utrzymać w mocy.

#### Co do apelacji prokuratora

Apelacja ta wydaje się być uzasadniona.

Trafnie zwraca uwagę skarżący, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy odnośnie stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonym czynów mogą budzić uzasadnione wątpliwości.

W tym względzie należy przypomnieć, że ustalenie stopnia winy sprawcy czynu zabronionego następuje na podstawie mierników limitujących karę z art. 53 kk. Bierze się pod uwagę w tym przypadku zarówno elementy strony podmiotowej czynu t.j. umyślność, postać zamiaru, motywację jak też ogólne zdolności do przypisania winy uwarunkowane dojrzałością, pocztytalnością, brakiem anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Zwraca się przy tym uwagę, że nieznaczny stopień winy powinien być przyjmowany gdy zachodzą kodeksowe okoliczności zmniejszające winę t.j. takie, z którymi ustawodawca łączy zastosowanie n.p. nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Z kolei ustalenie stopnia społecznej szkodliwości następuje na podstawie okoliczności z art. 115§2 kk.

Konieczne jest bowiem konkretne wskazanie, które z tych okoliczności i w jakim zakresie przemawiają za uznaniem nieznaczności stopnia społecznej szkodliwości (por. wyrok SN z dnia 21.01.1998 r. V KKM 39/97 Prok. i Pr. 1998, nr 6 poz. 7).

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do konstatacji, że Sąd Rejonowy nie sprostął wymaganiom we wskazanym wyżej zakresie.

Odnośnie tej kwestii niezbędnym wydaje się przypomnienie, że czyn z art. 233 kk jako przedmiot ochrony przyjmuje zamach na prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości. Jest to więc przestępstwo zakłócające „pociąganie” do odpowiedzialności karnej czyli ściganie karne i udowodnianie zarzucanych przestępstw, a także godzące w autorytet wyroków sądowych.

Przy czym co istotne fałszywe zeznania należą do najczęstszych, a nawet nagminnych przestępstw tej kategorii, co tylko częściowo odzwierciedla statystyka, albowiem występuje tu duża „ciemna liczba” wiążąca się z trudnościami w ujawnieniu tych przestępstw i selektywności w podejmowaniu ich ścigania (por. Andrzej Marek Prawo Karne wyd. C.H Beck 1997).

Wszystko to wskazuje zatem, że już tylko w świetle tych okoliczności ocena stopnia szkodliwości tego rodzaju czynów winna mieć szeroki i pogłębiony charakter.

Niezależnie jednak od tego należy zwrócić uwagę, że postawa oskarżonych występujących jako świadków w sprawie sygn. akt II K 763/10 ma dodatkowo szczególną wymowę.

Otóż nie ulega najmniejszej wątpliwości (dostrzega to zresztą Sąd Rejonowy), że zachowanie oskarżonych miało charakter ściśle zaplanowanej akcji, której celem było skierowanie postępowania karnego przeciwko innej, aniżeli oskarżony w tamtej sprawie osobie.

Dowodzi tego zarówno sama treść tych zeznań jak też ich wymowa oraz stopień skoordynowania.

Zeznania te najwyraźniej były wcześniej ustalone nawet w najdrobniejszych szczegółach co znacznie skomplikowało proces dochodzenia do prawdy, czego dowodzi fakt, że prawomocny wyrok ( w stosunkowo prostej sprawie) zapadł po upływie 3 lat od wszczęcia postępowania przechodząc dwukrotnie przez instancję odwoławczą, w tym absorbując nawet ( na skutek postępowania kasacyjnego) Sąd Najwyższy.

Trzeba też dostrzec, że oskarżone J. Z. i D. Z. (1) jako osoby najbliższe wobec oskarżonego mogły skorzystać z prawa odmowy zeznań (art. 182 kpk).

Z prawa tego jednak nie skorzystały co wbrew stanowisku Sądu Rejonowego należy uznać za poważną okoliczność obciążającą.

Świadczy to bowiem o nasileniu ich złej woli i wysokim stopniu determinacji w dążeniu do realizacji wcześniej założonego planu skierowania postępowania przeciwko innej osobie aniżeli oskarżony. W tej kwestii nie bez znaczenia jest także fakt, że oskarżeni fałszywe zeznania składali kilkakrotnie. Nie zmienili bowiem swojej postawy nawet przy ponownym rozpoznaniu sprawy po orzeczeniu kasatoryjnym Sądu Najwyższego.

Dowodzi to zatem, że ich postawa nie miała charakteru przypadkowego, ale wpisywała się jak to wyżej wskazano w dokładnie zaplanowaną akcję która znacznie utrudniała prawidłowe zakończenie postępowania karnego.

Są to więc wszystkie okoliczności, które nakazują ponowną rewizję oceny stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonym czynów.

W konsekwencji uznając apelację prokuratora zaskarżony wyrok wobec oskarżonych T. N., A. N., D. Z. (1) i J. Z. należało uchylić i sprawę w tym zakresie przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Przy ponownym rozpoznaniu sąd (wykorzystując treść art. 442§2 kpk) podda wnikliwej ocenie okoliczności mające istotny wpływ na stopień winy i społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonym czynów.

O kosztach odnośnie M. G. orzeczono w oparciu o treść art. 636§1 kpk i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych.